

og $\frac{15}{70}$ fordeles på landets kommuner *efter reglerne i afsnit III i lov om folkeforsikring.*

I *kapitel II (§§ 15-17)* er som nævnt i indledningen optaget de i *forsorgslovens § 282* indeholdte bestemmelser, ligesom det er fastsat, at også forsorgslovens regler om refusion m. v. skal finde anvendelse.

Kapitel III (§§ 18-19) giver regler om påankning af de kommunale myndigheders afgørelser og om *unddragelse fra retsafølgning* af krav på ydelser i medfør af loven. Bestemmelserne svarer til reglerne i folkeforsikringslovens § 69, stk. 1, og § 81, stk. 1.

Kapitel IV (§§ 20-22) indeholder *overgangs- og slutningsbestemmelser.*

Ved 1. behandlingen i folketinget gav *Edel Saunte* (S) udtryk for stor glæde over lovforslaget, som hun betegnede som et *væsentligt skridt videre* ad den vej *til hjælp for enker og enlige mødre*, som var betrådt i 1955 og 1956. Yderligere lovforanstaltninger var tiltrængt, men man måtte afvente det nedsatte udvalgs betænkning. Hun var tilfreds med, at pensionens størrelse svarede til folkepensionen, men var ikke sikker på, at det var rigtigt at benytte andre *indtægtsgrenser* end de for invalide- og folkepensionister fastsatte. Man måtte også se nærmere på bestemmelsen om, at en kvinde ikke *samtidigt* kunne oppebære *arbejdsledhedsunderstøttelse og enkepension*, idet den kunne tænkes at skabe hindringer for enkerens arbejde i erhvervslivet. Også en bestemmelse i lovforslaget, hvorefter der *ikke* kunne udbetales *børnetillæg*, hvis *barnefaderen ikke kunne identificeres*, måtte overvejes nærmere. Problemet om de *enlige kvinder* i øvrigt ville sikkert rejse sig med større styrke, når enkerne fik hjælp. Hun var derfor glad for de muligheder, der lå i lovforslagets § 1, stk. 2, men håbede, at udvalgets videre arbejde ville resultere i en samlet lovgivning, der omfattede alle inden for området.

Søren Andersen (V) fremhævede de store *forskelligheder inden for gruppen* af enker og enlige mødre og dermed vanskeligheden ved at finde et udgangspunkt for en pensionsordning. Det foreliggende lovforslag måtte imidlertid betragtes som et hæderligt forsøg på at finde et forhandlingsgrundlag og et udgangspunkt for en almindelig enkepensionsordning. Han *beklagede* meget stærkt, at *lovforslaget*, når ministeren ikke ville afvente det nedsatte udvalgs betænkning, *ikke var fremsat noget før*, så der kunne blive tid til en ordentlig forhandling i tinget og i udvalget. Det vanskeligste spørgsmål ville sikkert blive de *enlige kvinder*, bortset fra enkerne. Taleren tilsagde i øvrigt lovforslaget en saglig og velvillig behandling i udvalget.